

Republika Hrvatska
Županijski sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radić 2

Poslovni broj: 37 GŽ-697/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Varaždinu, u vijeću sastavljenom od sutkinja Dubravke Bosilj kao predsjednice vijeća, te Tanje Novak-Premec kao članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Nade Krnjak, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja I. V. iz O., OIB: ..., kojeg zastupa punomoćnik D. Š., odvjetnik u O., protiv tuženika I. P. d.o.o. u likvidaciji, Ž., OIB: ..., kojeg zastupa punomoćnica S. P., odvjetnica u O., radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, povodom žalbe i dopune žalbe tuženika izjavljene protiv presude Općinskog suda u Osijeku od 11. ožujka 2021. poslovni broj: P-419/2019-13, u sjednici vijeća održanoj 1. srpnja 2021.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba i dopuna žalbe tuženika kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Osijeku poslovni broj: P-419/2019-13 od 11. ožujka 2021.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom suđeno je:

„ I/ Proglašava se nedopuštenom izravna naplata odnosno pljenidba i prijenos naplaćenog iznosa zajma, temeljem Ugovora o nenamjenskom zajmu, broj 0010900265 od 18. lipnja 2009. sklopljenog između tužitelja I. V. iz O., OIB: ..., kao zajmodavca i tuženika I. P. d.o.o. u likvidaciji, Ž., OIB: ..., koju je pljenidbu i prijenos tuženik proveo temeljem Izjave o zapljeni plaća i drugih stalnih novčanih primanja od 18. lipnja 2009. kod poslodavca tužitelja tvrtke O.-K. d.d. iz O..

II/ Tuženik I. P. d.o.o. u likvidaciji iz Ž., OIB: ..., dužan je tužitelju I. V. iz O., OIB: ..., izvršiti povrat naplaćenog novčanog iznosa od 18.189,64 kune (osamnaesttisućastoosamdesetdevetkunašezdesetčetirilipe), sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od 4.547,41 kn od 15. rujna 2016. godine do isplate, zakonske zatezne kamate na iznos od 4.547,41 kn tekuće od 15. rujna 2016. godine do isplate, zakonske zatezne kamate tekuće na iznos od 4.547,41 kune tekuće od 15. listopada 2016. godine do isplate i zakonske zatezne kamate na iznos od 4.547,41 kn tekuće od 15. studenog 2016. godine do isplate, kao i nadoknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u iznosu od 12.050,00 kn, u roku od 15 dana.“

2. Navedenu presudu pravodobnom žalbom dopunjenom podneskom od 25. ožujka 2021. u odnosu na zahtijevani trošak, pobija tuženik iz svih žalbenih razloga propisanih člankom 353. stavak 1. točka 1. – 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 96/08 – Odluka USRH, 123/08 - ispravak, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 – Odluka USRH i 70/19 – dalje u tekstu: ZPP). Predlaže preinačiti pobijanu presudu usvajanjem žalbenih navoda tuženika i odbiti tužbeni zahtjev u odnosu na točku I/ izreke odnosno odbaciti u odnosu na točku II/ izreke.

3. Tužitelj nije odgovorio na žalbu.

4. Žalba tuženika nije osnovana.

5. Predmet postupka zahtjev je tužitelja za proglašenjem nedopuštenom izravne naplate odnosno pljenidbe i prijenosa naplaćenog iznosa zajma iz Ugovora o nenamjenskom zajmu broj: 0010900265 od 18. lipnja 2009. sklopljenog između tužitelja kao zajmoprimca i tuženika kao zajmodavca koja pljenidba i prijenos su provedeni temeljem Izjave tužitelja o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja od 18. lipnja 2009. na kojoj je po javnoj bilježnici K. M. iz Ž. ovjeren potpis tužitelja 18. lipnja 2009. pod brojem: OV-6116/2009.

5.1. Tijekom postupka između stranaka nije bilo sporno da su tužitelj kao zajmoprimac i tuženik, sada u likvidaciji, sklopili 18. lipnja 2009. Ugovor o nenamjenskom zajmu u iznosu od 47.000,00 kn na rok otplate od 12 mjeseci u 12 jednakih rata s kamatnom stopom od 13,20% godišnje i 22% PDV-a na iznos kamate te da je mjesečna rata iznosila 4.547,41 kn ili protuvrijednost 625,66 € prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan puštanja zajma u tečaj kao i da je prva rata zajma dospjela 1. kolovoza 2009., a posljednja 1. srpnja 2010. Također je nesporno da je tužitelj u svrhu osiguranja povrata zajma predao tuženiku Izjavu – suglasnost o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja po pristanku dužnika na kojoj je javna bilježnica K. M. iz Ž. ovjerala potpis tužitelja 18. lipnja 2009. pod brojem: OV-6116/2009 koju je tuženik kao ovršnu ispravu dostavio poslodavcu tužitelja O.-K. d.d., O. 4. kolovoza 2016. uz dopis od 2. kolovoza 2016., odnosno nakon vraćanja iste tužitelju, 26. kolovoza 2016. ovjerenu po javnom bilježniku. Nesporno je i da je poslodavac tužitelja na temelju navedene suglasnosti zaplijenio plaću tužitelja i tuženiku isplatio ukupni iznos od 18.189,64 kn.

5.2. Kao nespornom ukazuje se i činjenica da je tužitelj Općinskom sudu u Osijeku podnio prijedlog za proglašenje pljenidbe i prijenosa na temelju Izjave o suglasnosti o zapljeni plaće od 18. lipnja 2009. nedopuštenim zbog zastare ovršne tražbine povodom kojeg prijedloga je Općinski sud u Osijeku donio rješenje poslovni broj: Ovr-3651/2016-6 od 7. listopada 2016. kojim je uputio tužitelja kao ovršenika da u roku 15 dana pokrene parnicu radi proglašenja nedopuštenom pljenidbu i prijenos naplaćenog iznosa zajma temeljem Ugovora o nenamjenskom zajmu broj: 0010900265 od 18. lipnja 2009. ovjerenog po javnom bilježniku K. M. iz Ž. pod brojem OV-6115/2009 od 18. lipnja 2009. Iz obrazloženja navedenog rješenja proizlazi da je tužitelj upućen na parnicu iz žalbenog razloga iz članka 50. stavak 1. točka 11. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13 i 93/14 – dalje u tekstu: OZ), dakle da je nastupila zastara tražbine o kojoj je odlučeno ovršnom ispravom.

5.3. Sporno je da li je tražbina tuženika po naprijed navedenom Ugovoru o zajmu koja je osigurana Izjavom – suglasnošću o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja po pristanku dužnika, zastarjela odnosno da li je tužitelj uplatom iznosa od 500,00 kn 15. travnja 2013. ili pak uplatom od 23. rujna 2013., priznao tražbinu i time prekinuo zastaru.

6. Osnovanost tužbenog zahtjeva za proglašenje nedopuštenom izravne naplate odnosno pljenidbe i prijenosa naplaćenog iznosa zajma provedene temeljem Izjave o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja po pristanku dužnika od 18. lipnja 2009., prvostupanjski sud utemeljio je na sljedećim činjeničnim utvrđenjima:

- da Izjava tužitelja o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja po pristanku dužnika od 18. lipnja 2009. sadrži izjavu obveznika – korisnika zajma I. V. da se radi namirenja tražbine iz Ugovora o zajmu od 18. lipnja 2009. može provesti ovrha i da navedena suglasnost – Izjava ima pravni učinak rješenja o ovrsi te da je na istoj javni bilježnik ovjerio potpis korisnika zajma I. V. pod brojem: OV-6116/09 18. lipnja 2009. zbog čega takva izjava nema kvalitetu iz članka 178. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00 – Odluka USRH, 173/03, 194/03 - ispravak, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08 - dalje u tekstu: OZ/96) budući je člankom 16. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 47/08) izmijenjen članak 178. stavak 1. Ovršnog zakona na način da se od dana stupanja na snagu tog Zakona zahtijeva da suglasnost zapljene plaće bude potvrđena, a ne samo ovjerena kod javnog bilježnika, a da su za ocjenu da li je neka isprava ovršna isprava mjerodavne odredbe zakona koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja predmetne Izjave o zapljeni plaće;
- da je posljednja uplata od strane tužitelja u iznosu od 500,00 kn izvršena 15. travnja 2013. kako je to i navedeno u Obračunu kamata tužitelja dok uplata u iznosu od 500,00 kn 23. rujna 2009. nije proknjižena na računu na kojem se vodi predmetni zajam kako to proizlazi iz obračuna kamata iz 2013. i 2016.;
- da tuženik nije dokazao navode o postojanju usmenog sporazuma o plaćanju predmetnog duga u iznosu od 23.000,00 kn između tužitelja i tuženika u listopadu 2013.

6.1. Na temelju navedenih činjeničnih utvrđenja, a poglavito na temelju sadržaja predmetnog ugovora o zajmu, prvostupanjski sud zaključuje da, iako za tražbinu iz ugovora o zajmu vrijedi pravilo o općem zastarnom roku, u konkretnom slučaju ono ne vrijedi jer je među strankama ugovorena i ispunjavana otplata zajma plaćanjem anuiteta, već se primjenjuje kraći rok propisan člankom 226. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05 i 41/08 – dalje u tekstu: ZOO) od 3 godine .

6.2. Tvrdnju tuženika da je tužitelj uplatom iznosa od 500,00 kn 15. travnja 2013., dakle nakon proteka roka za vraćanje zajma (1. srpanj 2010.) ili 23. rujna 2013., priznao zastarjelu tražbinu prvostupanjski sud ocijenio je neosnovanom budući da se priznanje duga kojim se zastarijevanje prekida u smislu članka 240. ZOO, mora dati u tijeku zastarnog roka i uvijek mora biti takvo da se njime na nedvojbeni način očituje dužnikova volja da dug zaista priznaje, a da u konkretnom slučaju ne proizlazi da bi tužitelj uopće bio svjestan postojanja duga zbog čega se eventualna uplata koju je tužitelj vršio nakon isteka roka za vraćanje zajma ne može smatrati priznanjem cjelokupnog duga evidentiranog u poslovnim knjigama tuženika, a takvo priznanje

nije dano niti jasno, bezuvjetno i određeno. Kako je odredbom članka 214. ZOO propisano da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, prvostupanjski sud ocjenjuje nedopuštenom zapljenu i prijenos novčanih sredstava temeljem predmetne Izjave – suglasnosti o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja po pristanku dužnika od 18. lipnja 2009.

7. Obrazlažući žalbeni razlog pogrešne primjena materijalnog prava tuženik u žalbi utemeljeno navodi da prvostupanjski sud pogrešno tumači članak 16. Zakona o izmjenama i dopuna Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 67/2008). jer ta izmjena i po ocjeni ovog suda ne znači da isprava kojom dužnik daje suglasnost da se radi naplate tražbine vjerovnika zaplijeni njegova plaća mora biti potvrđena, a ne samo ovjerena od javnog bilježnika. Posljedično takvom pogrešnom tumačenju izmijenjenog članka 178. stavak 1. Ovršnog zakona prvostupanjski sud pogrešno zaključuje da predmetna Izjava – suglasnost o zapljeni plaće nije ovršna isprava u smislu članka 21. stavak 1. točka 6. OZ. Dapače navedena Izjava jest ovršna javnobilježnička isprava budući je člankom 54. stavak 1. Zakona o javnom bilježništvu („Narodne novine“ broj: 78/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16 – dalje u tekstu: ZJ) propisano da je javnobilježnički akt izvršna isprava ako je u njemu utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obveznika o tome da se na temelju tog akta može radi ostvarenje dužne činidbe, nakon dospelosti obveze, neposredno provesti prisilno izvršenje, a prema stavku 6. istog članka, isti učinak kao i isprava iz stavka 1. tog članka ima i privatna isprava takvog sadržaja na koju je javni bilježnik ovjerio potpis dužnika, a da predmetna Izjava – suglasnost sadrži sve naprijed propisano, pa tako i klauzulu exequeundi te je potpis dužnika (tužitelja) ovjeren po javnom bilježniku.

8. Točno je, kako to tvrdi tuženik u žalbi, da sukladno članku 233. stavak 1. ZOO sve tražbine utvrđene javnobilježničkim aktom zastarijevaju za 10 godina, pa i one za koje zakon predviđa kraći rok zastare, no stavkom 2. istog članka određeno je da međutim, sve povremene tražbine koje proistječu iz takvih odluka ili nagodbe, odnosno javnobilježničkog akta i dospijevaju ubuduće zastarijevaju u roku predviđenom za zastaru povremenih tražbina. Prema članku 226. stavak 1. ZOO tražbine povremenih davanja koje dospijevaju godišnje ili u kraćim razdobljima, a bilo da se radi o sporednim povremenim tražbinama, kao što je tražbina kamata, bilo da se radi o takvim povremenim tražbinama u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je tražbina uzdržavanja, zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, a prema stavku 2. istog članka isto vrijedi za anuitete kojima se u jednakim u naprijed određenim povremenim iznosima otplaćuju glavnica i kamate. U konkretnom slučaju, Plan otplate predmetnog zajma (list 8 ovršnog spisa br. Ovr-3651/2016) ne ostavlja nikakve dvojbe da je vraćanje zajma ugovoreno u jednakim unaprijed određenim povremenim (mjesečnim) iznosima koji sadrži glavnica i kamatu, pa neovisno o tome što se radi o tražbini utemeljenoj na javnobilježničkom aktu, ista zastarijeva u roku određenom člankom 226. stavak 1. ZOO i to za svaki dospjeli anuitet. Posljednji anuitet dospio je 1. srpnja 2010., a tuženik je Izjavu – suglasnost o zapljeni plaće dostavio poslodavcu tužitelja 4. kolovoza 2016., dakle protekom roka od 3 godine računajući od dospelosti posljednjeg anuiteta.

8.1. Daljnjim sadržajem žalbe tuženik pobija pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja tvrdeći da je posljednja uplata od strane tužitelja, a na račun tuženika izvršena 23. rujna 2013. zbog čega je istaknuo činjenicu prekida zastare. Međutim, takvim

žalbenim navodima tuženik nije doveo u sumnju utvrđenje prvostupanjskog suda koje pravilnim prihvaća i ovaj sud, da se uplata dijela duga ne može smatrati priznanjem drugog dijela duga koji nije plaćen. Žalbenim navodima tuženik nije doveo u sumnju niti utvrđenje prvostupanjskog suda da tuženik nije dokazao navode o postojanju sporazuma o plaćanju predmetnog duga između tužitelja i tuženika u listopadu 2013. jer i po ocjeni ovog suda provedenim dokazima ne može se sa dovoljnom izvjesnošću utvrditi da bi stranke sklopile usmeni ugovor kojim bi utvrdile način otplate preostalog dijela duga i to u iznosu od 23.000,00 kn, a niti to proizlazi iz ponašanja tužitelja koji nakon listopada 2013. nije uplatio ni jedan iznos eventualno dogovorenog preostalog duga, a niti je tuženik od poslodavca tužitelja na temelju Izjave o suglasnosti o zapljeni plaće zatražio isplatu iznosa duga za koji tvrdi da je u listopadu 2013. postignut dogovor.

8.2. Naime, prema odredbi članka 240. stavak 1. ZOO zastarijevanje se prekida kada dužnik prizna dug, a prema stavku 2. istog članka priznanje se može učiniti i na posredan način, kao što je davanje otplate, plaćanje kamate, davanje osiguranja. Plaćanjem iznosa od 500,00 kn 15. travnja 2013. ili pak 23. rujna 2013., sukladno članku 240. stavak 2. ZOO prekinut je zastarni rok samo u odnosu na plaćeni dio duga, a ne i u odnosu na preostali neplaćeni dio duga. Da bi se radilo o priznanju duga u smislu članka 240. ZOO isto mora biti jasno i nedvosmisleno i u pogledu osnove i u pogledu visine. Stoga, navedenim uplatama tuženik nije priznao dug u cjelokupnom iznosu neotplaćenog duga, već samo u iznosu koji je uplatio, pa zbog navedenog nije došlo do prekida zastarijevanja onog dijela duga kojeg tuženik nije platio. Naprijed navedeno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u nisu svojih odluka od kojih se ukazuje na onu poslovni broj: Revx-1004/2013, Revt-68/2003, Rev-371/2005.

9. Nadalje, tuženik u žalbi u odnosu na točku II/ izreke ukazuje da tužitelj nije rješenjem ovršnog suda upućen na pokretanje parnice radi povrata naplaćenog novčanog iznosa zbog čega je taj dio tužbenog zahtjeva uslijed nepostojanja osnovne procesne pretpostavke nedopušten. Stoga da je prvostupanjski sud donoseći pobijanu presudu meritorno odlučivši o zahtjevu tužitelja za povrat novčanog iznosa počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 14. ZPP te se u tom dijelu presuda treba ukinuti i odbaciti tužba. Ukazuje da je rješenjem ovršnog suda tužitelj upućen na pokretanje parnice radi proglašenja nedopuštenom pljenidbe i prijenos naplaćenog iznosa zajma temeljem Ugovora o nenamjenskom zajmu od 18. lipnja 2009. ovjerenog po javnom bilježniku, a da je usvojen tužbeni zahtjev koji je samo djelom u suglasju s ovršnim rješenjem no ne i u onom dijelu koji glasi: „... koju pljenidbu i prijenos je tuženik proveo temeljem Izjave o zabrani plaća i drugih stalnih novčanih primanja ...“. Smatra da je tužitelj trebao ishoditi rješenje ovršnog suda za upućivanje na pokretanje parnice radi proglašenja nedopuštenom izvansudske ovrhe utemeljenoj na Izjavi o suglasnosti zapljene, a ne kako je to zatražio i rješenjem mu određeno – Ugovora o nenamjenskom zajmu, a to sve iz razloga jer je izravnu naplatu pokrenuo isključivo na temelju Izjave o zapljeni koja ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi. Stoga da je i taj dio tužbenog zahtjeva tužitelja pravilnom primjenom materijalnog prava sud trebao odbaciti. Konačno smatra da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, činjenično stanje pogrešno je utvrđeno, a o

istom ovisi pravilna primjena materijalnog prava te presuda ima nedostataka i proturječnosti koji tu presudu čine nepodobnom za ispitivanje.

9.1. Tuženik osnovano ukazuje da rješenje ovršnog suda poslovni broj: Ovr-3651/2016-6 od 7. listopada 2016. ne sadrži sve što bi trebalo sadržavati rješenje kojim se ovršenika upućuje na parnicu radi proglašenja nedopuštenom pljenidbu i prijenos. Međutim, izreka pobijanog rješenja u točki I kojom je odbijen prijedlog ovršenika za odgodu prijenosa novčanih sredstava iz plaće ovršenika temeljem Izjave o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja po pristanku dužnika od 18. lipnja 2009., ovjerenom po javnom bilježniku K. M. iz Ž. pod brojem: OV-6116/2009 od 18. lipnja 2009. te sadržaj točke II izreke kojom je ovršenik upućen u roku od 15 dana pokretati parnicu radi proglašenja nedopuštenom pljenidbu i prijenos naplaćenog iznosa zajma temeljem Ugovora o nenamjenskom zajmu broj 0010900265 od 18. lipnja 2009. ovjeren po javnom bilježniku K. M. iz Ž. pod brojem: OV-6115/2009 od 18. lipnja 2009. kao i samo obrazloženje pobijanog rješenja ne ostavljaju nikakve dvojbe da je tužitelj upućen na parnicu radi donošenja rješenja kojim će se pljenidba i prijenos novčanih sredstava iz plaće tužitelja temeljem Izjave o zapljeni plaće i drugih stalnih novčanih primanja po pristanku dužnika od 18. lipnja 2009., ovjerenom po javnom bilježniku K. M. iz Ž. pod brojem: OV-6116/2009 od 18. lipnja 2009. proglasiti nedopuštenim. Iz navedenog razloga ne mogu se prihvatiti osnovanim tvrdnje tuženika da bi stoga što je tužitelj zatražio da se proglasi nedopuštenom pljenidba i prijenos koji je tuženik proveo temeljem Izjave o zapljeni plaće i stalnih drugih novčanih primanja njegovu tužbu trebalo odbaciti.

9.2. Neprihvatljive su i tvrdnje tuženika da je tužbeni zahtjev za vraćanje onog što je iz plaće tužitelja zaplijenjeno i preneseno tuženiku na temelju Izjave o zapljeni plaće trebalo odbaciti iz razloga što na podnošenje takvog tužbenog zahtjeva nije upućen od strane ovršnog suda.

9.3. Naime, u konkretnom slučaju za nedopuštenost zapljene i prijenosa dijela plaće na temelju suglasnosti o zapljeni plaće primjenjuje se na odgovarajući način odredba članka 210. OZ (pravna sredstva ovršenika) u vezi članka 284. OZ. Člankom 210. stavkom 2. OZ određeno je da ako prijenos sredstava s računa (plaće) bude obavljen prije nego što sud dostavi rješenje kojim proglašava pljenidbu i prijenos nedopuštenim (članka 209.), ovršenik može u posebnoj parnici ostvariti svoje pravo na povrat tih sredstava, kao i pravo na naknadu štete. Dakle, za ostvarivanje zahtjeva za povrat sredstava isplaćenih na temelju izvansudske ovrhe – izravnom naplatom novčane tražbine na temelju ovršne isprave (predmetna Izjava o suglasnosti o zapljeni plaće na temelju članka 178. stavak 2. OZ/96 i članka 202. stavka 2. OZ ima pravni učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi) nije potrebno upućivanje ovršenika na parnicu kako je to određeno za proglašenje zapljene i prijenosa nedopuštenom zbog čega nije ostvarena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 14. ZPP koja postoji ako prije podnošenja tužbe nije proveden zakonom predviđeni postupak mirnog ili drugačijeg ostvarivanja prava, a zbog toga je tužbu trebalo odbaciti.

9.4. Prvostupanjski sud u pobijanoj presudi nije iznio nikakve razloge zbog kojih je obvezao tuženika da tužitelju isplati iznos od 18.189,64 kn zbog čega tuženik u žalbi opravdano sadržajno ukazuje na počinjenje bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP na koju bitnu povredu ovaj sud pazi i

po službenoj dužnosti na temelju odredbe članka 365. stavak 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 96/08 – Odluka USRH, 123/08 - ispravak, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 – Odluka USRH) koj se u ovom postupku primjenjuje na temelju članka 117. stavak 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 70/19).

9.5. Imajući u vidu da je ovaj sud potvrdio prvostupanjsku presudu u točki I izreke proizlazi da je tuženik iznos od 18.189,64 kn stekao bez pravne osnove u smislu članka 1111. stavak 3. ZOO zbog čega je primjenom stavka 1. istog članka dužan vratiti stečeni iznos te platiti zateznu kamatu od dana stjecanja primjenom članka 1115. ZOO budući je po ocjeni ovog suda tuženik nepošten stjecatelj time da se napominje tuženik niti u žalbi ne osporava visinu, a niti dosuđeni tijekom zatezne kamate na iznose koji su mu preneseni iz zaplijenjene plaće tužitelja.

10. Obzirom na sve naprijed navedeno valjalo je žalbu tuženika odbiti kao neosnovanu temeljem članka 368. stavak 1. ZPP u odnosu na točku I/ izreke, a u odnosu na točku II/ izreke primjenom članka 373.a stavak 3. ZPP i potvrditi pobijanu presudu uključujući i u odluci o troškovima u vezi koje tuženik ne iznosi konkretne žalbene razloge a da istu prvostupanjski sud pravilno temelji na članku 154. stavak 1. u vezi članka 155. ZPP.

U Varaždinu 1. srpnja 2021.

Predsjednica vijeća

Dubravka Bosilj v.r.